

Chương 147: Chuẩn Bị Đến Darklands (1)

(Số từ: 3447)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:01 PM 11/05/2023

Chúng tôi đã có thể tìm ra sự thật đằng sau những tin đồn về Giáo hội Ma thần, nhưng chúng tôi không tìm thấy gì về Lực lượng Cách mạng. Chúng tôi đã bị ép thời gian. Và—vì cuộc điều tra cuối cùng của chúng tôi đã kết thúc như thế này—Charlotte dường như nghĩ rằng ngay cả khi những tin đồn đó có phần nào sự thật thì nó cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Redina đối xử với tôi khá thân thiện mỗi khi chúng tôi gặp nhau. Cô ấy có vẻ rất biết ơn vì tôi đã lắng nghe cô ấy đến cùng mà không giấu cợt câu chuyện lố bịch của cô ấy.

“Đây là kết quả của kỳ thi cuối kỳ. Vui lòng kiểm tra chúng.”

Kỳ thi cuối kỳ cuối cùng cũng kết thúc.

1 - Ellen

Thứ 2 - Louis Ankton

Vị trí thứ 3 - Bertus de Gardias

...

Thứ 7 - Harriet de Saint-Owan

Thứ 8 - Reinhardt

Vì tôi không học bài nên điểm số của tôi rõ ràng đã giảm. Tuy nhiên, vị trí thứ 8 không phải là quá tệ. Nó gần như ở ngay giữa, phải không?

Mọi người trở mắt nhìn tôi khi họ thấy vị trí thứ nhất trước đây rơi xuống vị trí thứ tám. Tất cả họ đều tự hỏi liệu vận may của tôi đã hết chưa.

‘Ừ’, không đời nào một người như hấn có thể học giỏi được.’

Đó là những gì những người ghét tôi có lẽ đã nghĩ. “Há! Lần trước cậu đã chế nhạo tớ vì vị trí thứ tám, nhưng lần này cậu ở vị trí thứ tám! Tớ đã thắng, phải không?”

Harriet có lẽ nhớ rằng tôi đã trêu chọc cô ấy sau kỳ thi giữa kỳ của chúng tôi, vì vậy khi cô ấy thấy điểm của mình tốt hơn, cô ấy đã ngay lập tức trả đũa.

“Chà, cậu đã nhớ điều đó? Cậu thật là một người nhỏ mọn, ôi Nữ Công tước.”

"Cái gì? N-nh-nhỏ mọn...?"

“Ừm, Đồ ngốc đầu óc nhỏ nhen.”

“Đầu óc nhỏ nhen?! Có phải cậu vừa gọi tớ là một con ngốc có đầu óc nhỏ nhen không?”

"Đúng vậy."

“E-EEK! C-cứ thừa nhận là cậu học không giỏi đi!”

“Không phải là tớ không giỏi; Tớ đã không làm điều đó để bắt đầu học. Nếu tớ học, tớ sẽ đánh bại cậu dễ dàng.Ồ, và cậu có biết không? Tính đến kỳ thi giữa kỳ, điểm trung bình của cậu vẫn thấp hơn tớ, cậu biết không? Huh? Sau đó, cậu không thua một lần nữa, sau đó thì sao?”

“Cái-cái đó... không thể nào...”

Trong kỳ thi giữa kỳ của chúng tôi, tôi đã xếp hạng nhất, và trong cuối kỳ, tôi đã xếp hạng thứ tám trong khi cô ấy xếp hạng thứ bảy.

Điểm tổng thể của Harriet trong học kỳ đầu tiên thấp hơn của tôi một cách hiển nhiên. Khi tôi thông báo cho cô ấy biết sự thật đó, nước da của Harriet trở nên nhợt nhạt.

Cô ấy cố trêu chọc tôi, nghĩ rằng cô ấy đã thắng trong khi thực ra cô ấy thua.

Harriet luôn bị ăn đòn khi cố tranh cãi với tôi. Tôi thậm chí không còn ghét nó nữa, và nó chỉ khiến cô ấy dễ thương hơn khi cô ấy tranh luận với tôi như vậy.

Bất kể cô ấy nói gì, tôi không có ý định đánh nhau nghiêm túc với cô ấy, vì vậy cô ấy sẽ luôn thua cuộc.

“Số 11, Số 4, im lặng.”

"Vâng."

"Tôi xin lỗi..."

Trước những lời của ông Epinhauser, cả Harriet và tôi đều im lặng.

Cuối cùng, bài kiểm tra cuối kỳ diễn ra theo diễn biến của tiểu thuyết gốc với Ellen về nhất và Ludwig về cuối. Charlotte dường như đã bị Bertus đánh bại vì thể lực yếu.

Màn trình diễn của họ tại Temple rất quan trọng, nhưng việc Charlotte vượt qua Bertus là quá bất lợi.

“Dù sao thì, các bạn sẽ có kỳ nghỉ bắt đầu từ tuần tới. Royal Class sẽ không cung cấp bất kỳ bài tập cụ thể nào để thực hiện trong thời gian đó, nhưng chúng tôi hy vọng rằng các bạn sẽ sử dụng nó một cách có ý nghĩa nhất có thể.”

Ông Epinhauser không phải là người thích diễn thuyết dài dòng. Tôi có thể thấy rằng mọi người đều thực sự hào hứng với từ 'kỳ nghỉ'.

Cho dù môi trường của Royal Class có tuyệt vời đến đâu, thì tốt nhất bạn vẫn nên tạm dừng mọi thứ.

“Số 2 và Số 11, mời theo tôi đến văn phòng.”

Ông Epinhauser kết thúc lễ bế mạc bằng cách gọi tôi và Ellen đến gặp ông.

* * *

Ông Epinhauser đã không gọi chúng tôi đến vì có chuyện gì đó đã xảy ra..

“Cô Cậu nói rằng cậu đang lên kế hoạch đi đến Darklands cho kỳ nghỉ của mình.”

"Vâng."

"Vâng."

Ông Epinhauser đã nhận được thông báo mà Ellen và tôi đã gửi cho ông ấy. Thông thường, không cần phải gửi bất kỳ thông báo nào về nơi chúng tôi muốn dành kỳ nghỉ của mình.

Tuy nhiên, sẽ tốt hơn vô điều kiện nếu chúng tôi làm vậy.

“Tôi tin rằng sẽ tốt hơn nếu có một giáo viên đi cùng với các bạn, nhưng cả hai đã từ chối.”

"...Vâng."

Tất nhiên, Temple sẽ miễn cưỡng gửi hai sinh viên từ Royal Class đến một nơi nguy hiểm như Darklands khi họ vẫn còn là sinh viên năm nhất.

Vì vậy, kế hoạch ban đầu là để ông Epinhauser theo chúng tôi làm giáo viên chủ nhiệm, nhưng cả tôi và Ellen đều từ chối.

Cô đến đó để tích lũy kinh nghiệm thực tế, không phải vì mục đích giáo dục.

Tất nhiên, tôi không muốn ông Epinhauser đi cùng vì Eleris sẽ tham gia cùng chúng tôi sau khi chúng tôi đến nơi.

“Sensei cũng nên nghỉ ngơi trong kỳ nghỉ đi.”

Anh chàng này, ông ta muốn tiếp tục chăm sóc sinh viên của mình mặc dù cuối cùng ông cũng được nghỉ ngơi sao?

Ông Epinhauser nhìn tôi khi tôi nói với ông điều đó với một nụ cười.

“Chỉ vì sinh viên đi vắng không có nghĩa là giáo viên được nghỉ.”

“...Là vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Dù sao đi nữa, ông Epinhauser đã nói rằng đối với ông những kỳ nghỉ không khác gì công việc. Anh chàng đó thậm chí đã làm gì để giải trí trong cuộc sống của mình?

Nó khơi dậy sự tò mò của tôi một lần nữa.

“Dù sao đi nữa, chúng tôi đã quyết định hỗ trợ hết mình cho hai bạn trong cuộc họp của khoa.”

Có vẻ như họ đã tổ chức một cuộc họp khoa về vấn đề hai chúng tôi sẽ đến Darklands; Ban đầu, Ellen được cho là sẽ nhận được một cuộn [dịch chuyển tức thời].

Họ có lẽ đã để nó ở đó nếu chỉ có Ellen đến đó. Rốt cuộc, cô ấy đã chứng tỏ là có đủ khả năng, nhưng rồi tôi lại nhúng mũi vào việc đó.

Ông Epinhauser lấy một mẫu giấy đặt trên bàn và đưa cho Ellen.

“Một cuộn giấy dịch chuyển cho mỗi người, và đây là những giấy tờ trưng dụng có con dấu của Temple trên đó.”

Tổng cộng có hai cuộn dịch chuyển đã được đưa cho chúng tôi. Chúng có lẽ được sử dụng trong các tình huống khẩn cấp để trốn thoát.

Ngoài ra, chúng tôi đã nhận được tài liệu yêu cầu. Chúng là những vật phẩm quan trọng cần thiết để trở thành một mạo hiểm giả.

"Nếu các bạn xuất trình những tài liệu này tại Kho vũ khí Temple, họ sẽ cho cả hai qua. Đảm bảo không trưng dụng thứ gì đó vô dụng. Tất cả các vật phẩm được trưng dụng đều là tài sản của Temple, vì vậy hãy cẩn thận để không làm mất chúng."

Chúng không chỉ là một vài tờ giấy mà là những tài liệu mà chúng tôi có thể trưng dụng vũ khí và thiết bị để sử dụng thực tế.

Chúng là vũ khí được tạo ra bởi Temple, thứ đã nhận được sự hỗ trợ to lớn từ Hoàng gia. Chúng chắc chắn ở một cấp độ rất khác so với những món đồ mà người ta thường thấy ở Quận Al Ligar, nơi đầy rẫy những kẻ tàn ác.

Đó là sự uy nghiêm của Royal Class. Họ đã cung cấp cho chúng tôi sự hỗ trợ tuyệt vời như vậy; gần

như cảm thấy kỳ lạ khi ông ấy đưa những thứ đó cho chúng tôi chỉ sau khi nói một vài từ.

Đó không phải là tất cả. Ông Epinhauser cũng lấy ra một chiếc túi chứa đầy tiền vàng.

“Đây là 50 đồng vàng cho chi phí đi lại của hai bạn. Tôi không tin các bạn sẽ làm điều gì đó như thế này, nhưng đừng tiêu tiền vào những thứ vô nghĩa.”

Ngoài các tài liệu trưng dụng, chúng tôi còn nhận được một khoản trợ cấp tương đương khoảng 50 triệu won. Ông ấy bảo chúng tôi đừng tiêu số tiền này vào những thứ vô nghĩa, nhưng ông ấy sẽ không bao giờ phát hiện ra nếu tôi quyết định làm điều đó. Tất nhiên, tôi sẽ không làm điều đó.

“Các bạn sẽ làm việc thông qua Hội mạo hiểm giả, vì vậy cả hai không cần phải chuẩn bị các báo cáo riêng biệt. Chúng tôi sẽ kiểm tra hồ sơ của họ sau.”

Tất nhiên, điều đó có nghĩa là dù sao thì họ cũng sẽ phát hiện ra hành động của chúng tôi nếu họ kiểm tra hồ sơ của Hội mạo hiểm giả sau này.

Vì kỳ nghỉ của chúng tôi sẽ bắt đầu vào tuần tới, và kỳ thi cuối kỳ của chúng tôi đã kết thúc, tất cả các khóa học cá nhân đã được hoàn thành. Ngoại trừ thứ hai và thứ năm, những ngày chúng tôi học chung, chúng tôi không có lớp học nào cả.

Nó thực sự không khác nhiều so với việc có những kỳ nghỉ ngay cả trước khi họ bắt đầu.

"Đó là nó cho cuộc họp giao ban."

Ông Epinhauser nhìn Ellen và tôi.

"Đừng để bị thương."

Tôi thật sự bất ngờ vì không ngờ ông lại nói như vậy.

* * *

Kỳ nghỉ hè của chúng tôi bắt đầu vào cuối tháng Bảy và sẽ kết thúc vào đầu tháng Chín.

Trong một tháng đó, tôi và Ellen sẽ đến Darklands.

Tuy nhiên, Ellen nói rằng cô ấy muốn quay lại sớm hơn một tuần, mặc dù ở lại Darklands cả tháng cũng không sao.

Lý do cho điều đó dường như là do ba người mà cô ấy đã đi chơi cùng.

Liana de Grantz nói rằng cô ấy sẽ đi du lịch giữa nhiều biệt thự khác nhau trong kỳ nghỉ của mình với mục tiêu cuối cùng là Quần đảo Edina—nơi cô ấy sẽ ở trong một tuần.

Ellen nói với tôi rằng Liana đã mời ba người bạn cùng lớp của cô ấy đến thăm, vì vậy có vẻ như cô ấy sẽ nghỉ ngơi trong biệt thự của Công tước Grantz trong tuần cuối cùng của kỳ nghỉ của chúng tôi.

Đương nhiên, nếu hoàn cảnh không cho phép, nàng cũng không thể đi.

“Cậu có thực sự rời đi không?”

“Vậy cậu nghĩ tớ đang nói nhảm à?”

Harriet bị sốc khi thấy Ellen vẫn quyết định đến Darklands và tôi chọn đi cùng cô ấy. Cô ấy dường như không hiểu tại sao chúng tôi lại muốn đến một nơi nguy hiểm như vậy.

“Nếu cậu bị thương thì sao?”

Harriet rơm rớm nước mắt. Có vẻ như cô ấy không khỏi lo lắng cho chúng tôi.

“Nếu bọn tớ bị thương, thì bọn tớ sẽ bị tổn thương. Cậu nghĩ rằng bọn tớ sẽ chết vì điều đó?”

Tôi cũng không muốn đi nếu chỉ có tôi và Ellen. Tôi cũng sẽ không để Ellen đi một mình. Tôi cảm thấy tự tin vì chúng tôi được bảo vệ bởi cái bảo hiểm Eleris. Harriet nhìn tôi và thở dài thườn thượt. Cô ấy muốn đi theo chúng tôi, nhưng cô ấy quá sợ hãi, và cô ấy chắc chắn sẽ không xin phép Đại công tước Saint-Owan.

Tin đồn lan truyền khắp Class A rằng tôi và Ellen dự định đến Darklands.

“Không phải nơi đó quá nguy hiểm để hẹn hò sao, Reinhardt?”

Bertus dường như khá ngạc nhiên khi biết rằng tôi cũng sẽ đến đó.

Ba anh em ngốc nghếch dường như đã nhận ra rằng tôi không phải là người ở cấp độ của họ. Họ nói về những gì họ sẽ làm trong kỳ nghỉ của họ trong khi tôi và Ellen quyết định bước đi trên một con đường khó khăn hơn nhiều mà không thể so sánh với cuộc sống sinh viên của chúng tôi cho đến lúc đó.

"...Đừng để bị thương."

"...Ồ thật tuyệt vời. Hiểu rồi, cảm ơn."

Cliffman bày tỏ sự lo lắng của mình một cách ngại ngùng hơn bao giờ hết.

Tại sao tôi luôn có cảm giác như đang nói chuyện với bạn gái nào đó khi nói chuyện với anh chàng đó? Nó cảm thấy thực sự khó chịu.

Chúng tôi vẫn cảm thấy khá khó xử khi ở cạnh nhau, vì vậy những tình huống như vậy cứ xảy ra!

"Tôi không hiểu hai người."

Liana dường như không hiểu ít nhất tại sao tôi và Ellen lại quyết định đi đến Darklands.

"Nếu cậu vẫn còn sống trong tuần cuối cùng của kỳ nghỉ, hãy cùng Ellen đến thăm tôi để đi chơi."

"Tôi sẽ nghĩ về nó."

"Được rồi."

Liana bảo tôi hãy đến Quần đảo Edina nếu tôi không có việc gì tốt hơn để làm. Đó là điều tôi quyết định ghi nhớ.

-E-ờm...

Khi Liana tiếp tục đi, tôi có thể thấy Heinrich von Schwarz đang gọi cô ấy từ xa.

Tên này đã phải lòng Liana.

-Cậu định làm gì... trong kỳ nghỉ?

-Chỉ đi du lịch và chơi xung quanh.

-Cậu đi đâu?

-Tôi sẽ đi đây đi đó, nhưng tuần trước tôi đã lên kế hoạch gặp gỡ một vài người ở một nơi.

-À-à, thế à?

Liana có một tính cách tuyệt vời.

-Cậu cũng muốn đi cùng à?

-H-hả?! T-tôi có thể không?!

-Chắc chắn rồi. Vậy thì tôi sẽ cho cậu thời gian và địa điểm.

-C-cảm ơn cậu!

Tính cách dễ gần và ngẫu đó...

Tôi càng xem xét nó, nó càng gây ra nhiều vấn đề. Mặt Heinrich đỏ như cà chua như thể bản thân chưa bao giờ mơ đến việc được Liana mời đi đâu đó.

Cũng có một số học sinh từ Class B đã đến.

"...Darklands. Cậu phải đã phát điên lên. Tôi không có ý kiến."

Charlotte chỉ có thể thở dài, vì cô ấy đã phát hiện ra rằng tôi dự định đến Darklands quá muộn. Nếu

cô ấy biết, chắc chắn cô ấy sẽ ngăn cản tôi bằng cách nào đó.

“Cậu thật sự không biết sợ hãi, hay là vì cái gì?”

“Tôi nghe nói có kho báu ở Darklands. Tôi cần tiền.”

Miệng Charlotte hơi há hốc như thể cô ấy thấy toàn bộ tình huống thật ngớ ngẩn.

“Cậu sẽ không đi nếu tôi cho cậu số tiền đó?”

Ý cô ấy là cô ấy sẽ đơn giản cho tôi tiền nếu tôi cần, vì vậy tôi không nên làm bất cứ điều gì nguy hiểm.

Khẩn trương.

Lời giải thích đó thật khó.

“Vậy thì Ellen sẽ phải đi một mình.”

“...Cậu thực sự không nghĩ rằng mình sẽ giúp ích nhiều cho cô ấy, phải không?”

Đúng!

‘Cho dù cậu có ý tốt như thế nào, điều đó không phải là hơi quá khắc nghiệt sao? Cậu cũng có thể bị thương!’

“Dù sao thì, đây không chỉ là về tiền bạc. Chúng tôi sẽ không đi đến bất kỳ nơi nguy hiểm nào.”

“Liệu những mạo hiểm giả có đến Darklands nếu họ biết nơi nào nguy hiểm và ở mức độ nào không? Các mạo hiểm giả đồ xô đến đó vì không ai biết.”

Charlotte đã lớn tiếng ngay cả khi cô ấy đang ở trong ký túc xá của Class A, nơi mà cô ấy hiếm khi đến. Cô ấy thậm chí không dừng lại khi Bertus lướt qua.

Thật sự rất cảm động khi cô ấy lo lắng cho tôi đến mức công khai thể hiện khía cạnh đó của mình. Charlotte thờ dãi khi thấy rằng tôi rất khó thay đổi quyết định của mình.

“...Thực sự, thật nực cười khi tôi đã thử.”

Cho dù chúng tôi có là bạn đến mức nào đi chăng nữa, thật vô lý khi tôi không nghe lời cô ấy khi cô ấy, Công chúa, bảo tôi không được đi đâu đó, và càng vô lý hơn khi cô ấy bỏ cuộc thay vì ra lệnh cho tôi không được đi. đi.

“Hãy đến gặp tôi trước khi cậu rời đi. Tôi có thứ muốn đưa cho cậu.”

Charlotte nhìn tôi chăm chăm một lúc như thể tôi phát điên hoàn toàn rồi quay lại, trở về ký túc xá của cô ấy.

“Reinhardt. Có thật là cậu sắp tới Darklands không?”

Ludwig cũng xuất hiện trước mặt tôi.

"Đúng vậy."

“Cậu sẽ ổn chứ? Ở đó không nguy hiểm chứ?”

“Tôi đang đi với một vũ khí toàn năng bên mình, vậy điều gì có thể xảy ra?”

Khi tôi nói rằng tôi sẽ có một vũ khí toàn năng bên cạnh mình, anh ấy phá lên cười, nghĩ rằng tôi muốn nói đến Ellen.

Tất nhiên, anh ấy sẽ nghĩ tôi muốn nói đến Ellen, nhưng thực ra tôi đang nói đến Eleris.

“Tôi sẽ đến quê hương của Delphine cho kỳ nghỉ.”

“Là vậy sao?”

“Ừm, tôi đã quyết định tham gia khóa huấn luyện kiểm lâm của họ. Sẽ rất vui đấy. Reinhardt, đôi khi cậu có muốn tham gia khóa huấn luyện của họ với tôi không?”

“Nếu tôi có thời gian.”

Giống như trong tiểu thuyết, có vẻ như Ludwig sẽ đến Talprad, quê hương của Delphine, để đào tạo thành một kiểm lâm.

Chắc chắn là lạ khi thấy rất nhiều người nói rằng họ lo lắng cho tôi.

Tôi cảm thấy như mình đã trở nên khá nổi tiếng.

Dù sao đi nữa, tin đồn về việc tôi sẽ đến Darklands đã lan truyền trong suốt năm nhất, vì vậy mọi thứ khá ồn ào ngay cả trước khi kỳ nghỉ bắt đầu.

* * *

—Từ thứ Hai đến thứ Ba.

“Kouhai, tôi nghe nói cậu sẽ đến Darklands.”

Adriana đã nói chuyện với tôi trong buổi tập luyện sáng sớm của chúng tôi. Cô ấy có vẻ lo lắng.

“Ừm, nhưng tôi không đi đâu nguy hiểm cả, nên đừng lo.”

“Hmmm... Tôi chắc rằng cậu sẽ tự mình tìm ra mọi thứ, nhưng... Tôi ước tôi có thể đi cùng cậu.”

Adriana dường như nghĩ rằng chỉ gửi tôi và Ellen đến một nơi nguy hiểm như vậy là hơi nhiều.

Nhĩ lại thì, Adriana có thể sử dụng ma thuật phục hồi, vì vậy thật tuyệt nếu cô ấy đi cùng chúng tôi, cô ấy cũng đủ thành thạo. Adriana thở dài.

“Tôi quyết định trở lại tu viện để được huấn luyện trong kỳ nghỉ...”

Tuy nhiên, có vẻ như Adriana đã lên kế hoạch cho kỳ nghỉ của mình rồi. Cô ấy đã không từ bỏ con đường trở thành linh mục, mặc dù cô ấy đã đấu tranh với đức tin của chính mình vì Olivia và những gì Hiệp sĩ Templar đã làm.

Tôi mỉm cười khi thấy cô ấy cảm thấy tiếc vì không thể đi cùng chúng tôi.

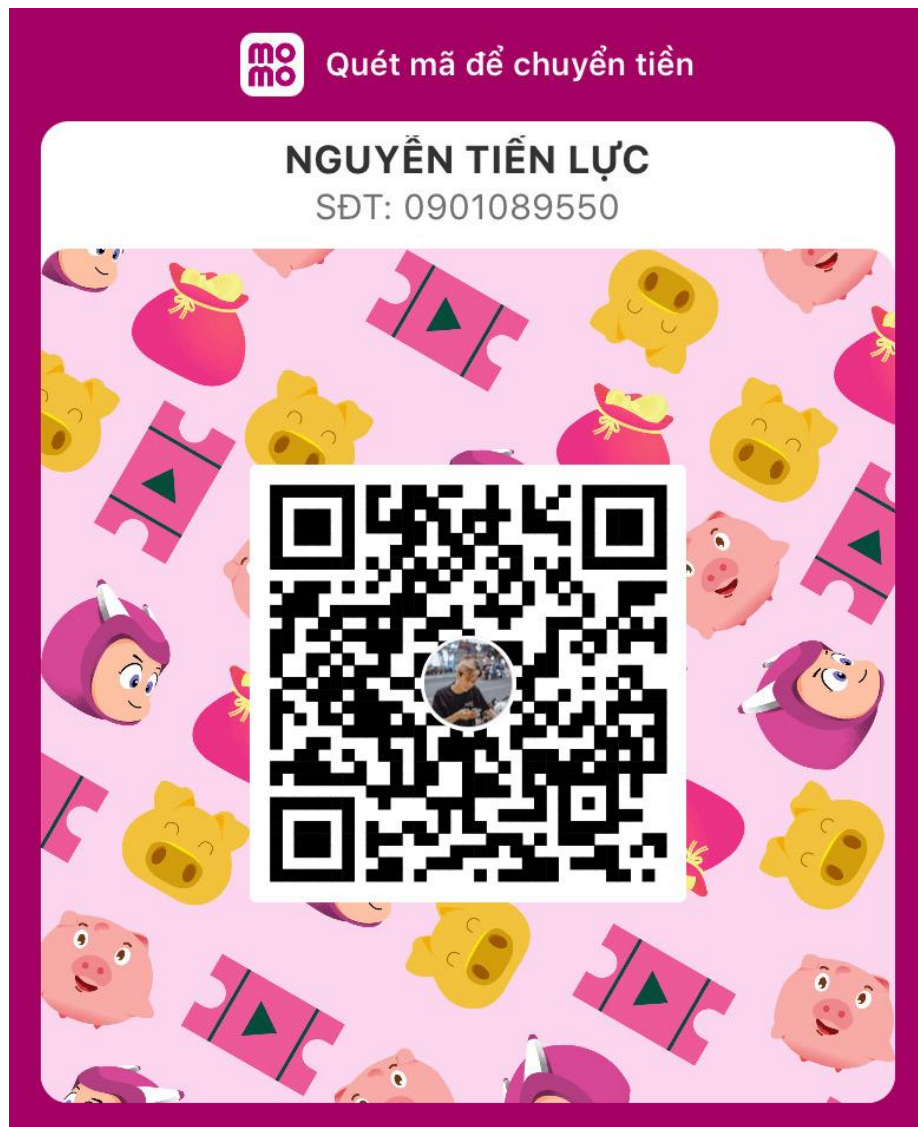
"Không sao đâu."

"Nếu cậu có kế hoạch đến đó một lần nữa, hãy cho tôi biết trước. Tôi chắc chắn sẽ sắp xếp thời gian."

Sau đó, Adriana đã căn nhắc tôi trong suốt buổi tập luyện của chúng tôi, bảo tôi đừng để bị thương

và đừng bao giờ đi lang thang đến những nơi nguy hiểm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading